

TARD

Caminava per la ciutat amb una inquietud que no era pròpia d'ell. Ja no plovia, i el terra estava ple de bassals. La tènue llum dels fanals il·luminava la seva cara trista. Només feia un dia que l'havien enterrat la seva dona, la persona que més estimava, la llum que feia que cada dia es despertés amb ganes de viure, per ella.

Ara que ja no hi era no trobava el sentit a res, la seva vida ja no tenia cap finalitat. Es limitava a viure per fer-la feliç i ara ja no sabia què fer. Dins seu encara no es creia que hagués pogut passar aquella desgràcia. Esperava arribar a casa i trobar-la asseguda a la butaca, llegint, amb aquella cara de concentració, i la felicitat de descobrir que podia aïllar-se del món per un moment i llegir una història més bona que la seva. Sabia que quan obrís la porta es trobaria el pis buit, amb una tranquil·litat massa silenciosa. No s'ho podia creure.

A l'arribar a casa es va asseure al mateix lloc que ella. Sobre la taula hi havia el llibre que havia deixat a mig llegir. El va agafar i va llegir-ne el títol: "Lluny". Lluny, lluny és on ella havia marxat, i on mai més podria tornar-la a veure...

Decidit va aixecar-se de la butaca i se'n va anar a buscar alguna cosa a l'habitació dels trastos. Quan va haver trobat el que buscava va posar-se la jaqueta i va sortir al carrer. No es podia creure el que estava a punt de fer, però tenia clar que era el que necessitava. Corria, ràpid, com si la seva vida estigues en perill, però no era el seu cas.

Va arribar al lloc on es dirigia. La gran porta de ferro inspirava una superioritat i un respecte que no podia suportar. Sense pensar-s'ho va entrar sense mirar i es va dirigir a la tomba, la de la seva estimada. Va agafar fort la pala que duia a les mans i va començar a cavar. Tenia la certesa de que encara estava viva i allò li donava més forces per seguir traient terra. Estava tot brut, les gotes de suor que li baixaven pel front es confonien amb les seves llàgrimes.

Per fi va arribar a tocar la fusta amb la punta de la pala. Va obrir la tapa i la va veure, pàl·lida, sense cap rastre de vida, quieta, blanca, plàcida. Es va adonar que no havia servit de res, que la seva certesa només era fruit de la negació d'acceptar el que havia passat.

Era tard, tard per ella, i també tard per ell. No trobava cap sentit a tornar a casa després de tot. Va estirar-se al seu costat, quiet. Després de dues hores va tornar a ploure. Entre la pluja i els seus plors va començar a inundar-se el forat, cada cop amb més rapidesa.

Va decidir no moure's del seu costat, mai més, i així va ser, fins que ell va quedar pàl·lid, sense cap rastre de vida, quiet, plàcid, tal com l'havia trobat a ella.